

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **Ing. L. K.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské nám. 1245, Hradec Králové, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 10. 2009, sp. zn. 19177/VZ/2009, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 11. 2012, čj. 51 A 11/2011 – 95,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Komise k projednání přestupků Města Chlumec nad Cidlinou usnesením ze dne 31. 8. 2009, čj. SPR 3439/09 355/2009-Pan, neumožnila žalobci nahlédnout do spisu vedeného pod sp. zn. P 54,55/2009. Učinila tak z důvodu, že žalobce nebyl účastníkem řízení, neboť ve věci nebylo zahájeno přestupkové řízení a žalobce ani neprokázal právní zájem či jiný vážný důvod ve smyslu § 38 odst. 2 správního řádu.

[2] Žalovaný rozhodnutím ze dne 20. 10. 2009, zn. 19177/VZ/2009, zamítl odvolání žalobce proti shora vymezenému usnesení.

II.

[3] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové. Krajský soud rozsudkem ze dne 13. 10. 2010, čj. 51 Ca 15/2009 - 29, zrušil rozhodnutí žalovaného i správního orgánu prvního stupně pro nepřezkoumatelnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 29. 7. 2011, čj. 8 As 81/2010 - 63, ke kasační stížnosti žalovaného zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že žalobce nebyl účastníkem řízení ani jeho zástupcem (žádné řízení ostatně v té době neprobíhalo), ani

neprokázal pro přiznání práva na nahlížení do spisu právní zájem či vážný důvod (viz § 38 odst. 1 a 2 správního řádu).

[4] Vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, krajský soud novým rozsudkem ze dne 30. 11. 2012, čj. 51 A 11/2011 – 95, žalobu žalobce zamítl.

III.

[5] Žalobce (stěžovatel) napadl zamítavý rozsudek krajského soudu kasační stížností podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti rozhodnutí soudu.

[6] Stěžovatel uvedl, že v souladu s poučením obsaženém v rozsudku krajského soudu podává tuto kasační stížnost z důvodu, aby mu v budoucnosti nebylo vytknuto, že nevyčerpal opravné prostředky, protože v současné době je toto řízení již předáno kompetentní mezinárodní instituci. Dále namítl, že v případě opakovaného rozhodování by jej krajský soud měl kompletně poučit i podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Pokud by toto bylo v poučení uvedeno, stěžovatel by kasační stížnost nepodával.

[7] Krajský soud odůvodnil své rozhodnutí na základě závazného právního názoru nadřízeného Nejvyššího správního soudu. Z toho podle stěžovatele vyplývá jednoznačný závěr, že *de facto* poslední instance správního soudnictví vzhledem ke své právní erudici zcela vědomě porušuje lidská práva občanů a ohrožuje takto základy demokratického právního státu podle čl. 9 odst. 3 Ústavy.

[8] Stěžovatel dále uvedl, že by podle představy Nejvyššího správního soudu měl zaplatit dalších 5000 Kč za to, že uvedený soud kasační stížnost zamítne nebo odmítne. Pokud by tak neučinil, rozhodoval by rozdílně a v rozporu s dlouhodobě vydávanými judikaturami. Z toho vyplývá jednoznačný závěr, že pro Českou republiku je porušování lidských práv, zákonů a ústavnosti výhodným tržním systémem s ročním ziskem 800 000 000 Kč.

[9] Dále stěžovatel navrhl, aby kasační stížnost byla projednána prostřednictvím jeho právní zástupkyně Ing. L. K., která v současné době zastupuje několik řízení před Evropským soudem pro lidská práva podle mezinárodního práva. V tomto směru stěžovatel vnesl návrh na změnu zákona tak, že zastoupení advokátem nebude v českém právním systému povinně vyžadováno. Upozornil, že v současné době nejsou čeští advokáti řádně proškoleni v oblasti ochrany lidských práv podle mezinárodního práva.

[10] Stěžovatel závěrem své kasační stížnosti navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a současně uložil žalovanému, aby k rukám stěžovatelovy právní zástupkyně zaplatil náklady řízení ve výši 726 000 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku.

IV.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti ve vztahu k právu stěžovatele na nahlížení do spisu plně odkázal na argumenty uvedené ve své kasační stížnosti proti rozsudku krajského soudu čj. 51 Ca 15/2009 - 29 a na argumentaci obsaženou v rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 8 As 81/2010 - 63. Krajský soud postupoval zcela v souladu

se zákonem, pokud žalobu stěžovatele v novém rozhodnutí ve věci zamítl. Pokud jde o námitky stěžovatele směřující proti požadavku povinného právního zastoupení v řízení o kasační stížnosti, má žalovaný za to, že se touto problematikou Nejvyšší správní soud již několikrát zabýval, přičemž vždy konstatoval, že tento požadavek je ústavně konformní.

[12] Žalovaný nesdílí názor stěžovatele o důvodnosti podané kasační stížnosti. Nesouhlasí ani s tím, aby mu byla uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 726 000 Kč, jak požaduje stěžovatel. Zástupkyně stěžovatele při vyčíslení nákladů evidentně vycházela z advokátního tarifu, podle něhož se stanoví odměna advokáta, jímž však není. Nadto se žalovaný s ohledem na § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. domnívá, že se jedná o kasační stížnost nepřipustnou, neboť je podána proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem.

V.

[13] Dříve než Nejvyšší správní soud mohl přistoupit k meritornímu posouzení věci, musel se zabývat tím, zda jsou splněny podmínky přípustnosti kasační stížnosti. Jedná se totiž o druhou kasační stížnost v téže věci. Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je opakovaná kasační stížnost přípustná jen za předpokladu, že jako její důvod je namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v předchozím zrušujícím rozsudku. Přípustnost opakované kasační stížnosti je omezena na důvody, které Nejvyšší správní soud v souladu se zákonným omezením svého přezkumu dosud v téže věci neřešil. Smyslem takové úpravy je, aby se nemusel opakovaně zabývat věcí, u které již jednou vyslovil svůj právní názor závazný pro krajský soud; to za předpokladu, že se krajský soud tímto názorem řídil. Není zde přitom podstatné, že v prvním případě (vedeném pod sp. zn. 8 As 81/2010) podal kasační stížnost žalovaný a ve druhém případě druhý účastník řízení – žalobce.

[14] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 8. 2012, čj. 8 As 2/2012 – 55, všechna rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz, vyložil, že nepřipustnost kasační stížnosti nelze konstatovat zejména v případech, kdy Nejvyšší správní soud vytknul nižšímu správnímu soudu procesní pochybení nebo nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Odmítnutí kasační stížnosti za tohoto procesního stavu by znamenalo odmítnutí věcného přezkumu rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva. Námitky opakované kasační stížnosti se musí pohybovat v rámci již vysloveného právního názoru či pokynu, tj. v mezích závěrů, které Nejvyšší správní soud v dané věci vyslovil, nebo musí směřovat k právní otázce, která nemohla být řešena v první kasační stížnosti.

[15] Nejvyšší správní soud posoudil obsah kasačních námitek v souladu se shora uvedenými kritérii a dospěl k závěru, že opakovaná kasační stížnosti není přípustná. Stěžovatel krajskému soudu nevytkává, že se neřídil závazným názorem Nejvyššího správního soudu. Netvrdí ani, že by v jeho případě byla dána některá z výše uvedených judikurně dovozených výjimek z nepřipustnosti opakované kasační stížnosti. Stěžovatel naopak sám uvádí, že krajský soud odůvodnil své rozhodnutí na základě závazného právního názoru nadřízeného Nejvyššího správního soudu. Skutečnost, že se stěžovatel neztotožňuje s právním posouzením věci, nemůže založit přípustnost kasační stížnosti a

tudíž nové projednání jeho případu. Námitka stěžovatele, že poslední instance správního soudnictví vzhledem ke své právní erudici zcela vědomě porušuje lidská práva občanů a ohrožuje základy demokratického právního státu, není ničím podepřená ani blíže konkretizovaná. Na jejím základě pak rozhodně nelze konstatovat přípustnost kasační stížnosti. Soud se tímto tvrzením blíže nezabýval.

[16] *De facto* jediná obsahově konkrétnější stížní námitka spočívala v tvrzení stěžovatele, že by kasační stížnost nepodával, pokud by rozsudek krajského soudu obsahoval kompletní poučení i podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Ani tato námitka nemá za následek přípustnost opakované kasační stížnosti. Přípustnost kasační stížnosti totiž nemůže být založena tím, že krajský soud účastníky řízení výslovně nepoučí o tom, kdy je opakovaná kasační stížnost nepřipustná. Nadto, Nejvyšší správní soud neshledal ve způsobu poučení krajským soudem vadu mající za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

[17] Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že stěžovatelem podaná kasační stížnost nesplňuje další zákonem požadovanou náležitost k meritornímu posouzení věci, a sice doložení zastoupení stěžovatele advokátem pro řízení o kasační stížnosti ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Stěžovatel v kasační stížnosti vznesl požadavek, aby jej v řízení před Nejvyšším správním soudem zastupovala Ing. L. K. Stěžovatel opakovaně v řízeních před Nejvyšším správním soudem žádá, aby mohl v řízení o kasační stížnosti bránit svá veřejná subjektivní práva buďto sám (srov. např. rozsudek ze dne 23. 2. 2012, čj. 8 As 112/2011 – 71, nebo usnesení ze dne 18. 7. 2012, čj. 2 Ans 10/2012 - 23), nebo prostřednictvím Ing. L. K. (srov. např. usnesení ze dne 11. 7. 2012, čj. 1 Ans 9/2012 - 23, ze dne 11. 7. 2012, čj. 1 Ans 3/2012 - 23, nebo ze dne 28. 11. 2012, čj. 5 Ans 16/2012 - 20). Nejvyšší správní soud dále pak v usnesení ze dne 26. 4. 2012, čj. 8 As 25/2012 - 23, ve vztahu ke kasační stížnosti samotné Ing. L. K., vysvětlil, že zcela zjevně nesplňuje podmínku týkající se právnického vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (viz § 5 odst. 1 písm. b) zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů).

[18] Nejvyšší správní soud ve všech uvedených rozhodnutích jednoznačně zdůvodnil, proč požadavku stěžovatele nelze vyhovět. Soud proto nepochybuje, že je stěžovateli nepochybně znám požadavek povinného právního zastoupení advokátem, pokud on sám, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, nemá vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Stejně tak mu je známo, že nelze vyhovět jeho požadavku, aby jej zastupovala Ing. L. K. Nejvyšší správní soud proto stěžovatele nevyzýval k předložení plné moci pro zastupování v řízení o kasační stížnosti. Takový postup by byl v rozporu se zásadou procesní ekonomie, vzhledem k výše uvedeným úvahám o nepřipustnosti kasační stížnosti, při vědomí, že si je stěžovatel vědom požadavku povinného právního zastoupení.

[19] Ve stručnosti lze toliko konstatovat, že kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem. Proto zákonná úprava uvedená v § 105 odst. 2 s. ř. s. volí požadavek na kvalifikované právní zastoupení fyzických či právnických osob záměrně, s ohledem na nezbytnost garantované profesní právní erudice zástupce. Nelze tedy dovodit, že by touto úpravou byl stěžovatel neúměrně (nedůvodně) zkrácen na svých ústavních právech, především na právu přístupu k soudu a na právu na právní pomoc v řízení před

soudy. Tento názor již aproboval i Ústavní soud. Ten v plenárním nálezu ze dne 27. 6. 2001 sp. zn. Pl. ÚS 16/99, či usnesení ze dne 29. 9. 2005, sp. zn. III. ÚS 222/05, dostupné z <http://nalus.usoud.cz>, konstatoval, že zákonem stanovenou povinnost právního zastoupení v řízení o kasační stížnosti nelze považovat za odporující ústavnímu pořádku či mezinárodním smlouvám či za skutečnost za skutečnost zakládající porušení ústavně zaručených základních práv a svobod stěžovatelů

[20] Jelikož Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost žalobce není přípustná dle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., odmítl ji na základě § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s.

[21] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 30. dubna 2013

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu